

## Αφιέρωμα στον Χριστόδουλο Πέτσα

## Στον Κυθρεύτη Δάσκαλο

του Γεώργιου Κοκή

Σε φωνάζουν δεητικά: Κύριε ή Κυρία  
και ήταν η φωνούλα τους πλούσια πανδαισία  
Στο κάλεσμά τους το γλυκό, ευθύς αποκρινόσουν  
και πρόθυμα για χάρη τους θυσία εσύ γινόσουν.  
Χανόταν στην προσφώνηση εκείνη τ' όνομα σου  
μα τούτο γιόμιζε χαρά την τρυφερή καρδιά σου.  
Ποτέ τους δεν σε είπανε: Άννα, Μαρία, Ελένη  
μα φίλη τους σε νοιώθανε κι ούτε στιγμή σαν ξένη.  
Ούτε ποτέ σου άκουσες Μιχάλη, Σταύρο, Γιώργο  
μα συ καμάρωνες γι' αυτό και το γενέθλιο σου τόπο.  
Για σε η Κυθρέα ήτανε λέξη ευηλογημένη.  
Για πάντα μπήκε μέσα σου κι από 'κει δεν βγαίνει.  
Τα παιδικά προβλήματα τα ένοιωθες δικά σου  
κι όλα τα ξεδιάλυνες, σαν έφταναν κοντά σου.  
Το γέλιο, το παράπονο, το κλάμα τους δεχόσουν  
κι ευτυχισμένα στη ζωή να είναι προσευχόσουν.  
Για τούτο σκύβω ταπεινά, δάσκαλε, στη μορφή σου  
και προσκυνώ μ' ευλάβεια την πάναγνη ψυχή σου.  
Η πέννα σου τη σμίληψε με δεξιοτεχνία  
χαρίζοντας της ομορφιά κι απίστευτη μαγεία.  
Όσα παιδιά αγκάλιασες κι ας είχανε καρδιά  
χωρίς δική σου σύμπραξη και άξια προσφορά,  
ποτέ δε θα μπορούσανε τη πλήση να γνωρίσουν  
και ούτε τις δυνάμεις τους ψηλά να εξακοντίσουν,  
τη γνώση τα κατάφερες με κόπο να κερδίσουν  
κι όλο τον κόσμο στην καρδιά βαθείά μέσα τους να κλείσουν.

(Από την ανέκδοτη ποιητική συλλογή του «ΚΥΘΡΕΑ, του Πενταδάκτυλου η Κόρη,  
της Μεσαριάς η μάνα, της Κύπρου το ατίμητο στολίδι»)